

Bungalow batean

Itzea URKIZU
ARSUAGA

Bungalow batean dena da zirrikitu, dena hots, dena txiki. Harraska ere estuegia da, lapikoari xaboia eman eta gero uretan pasatzeko, iturriko urak sukalde osoa ziprztindu gabe. Eskerrak kanilaren atzeko leihoari: landaretxo berdeak erakusten dizkit harrikoa egiten dudan bitartean, eta sekulako sosegua sentitzen dut.

Kanpinen unibertsoan, galaxia burgesa da bungalow-ena, askorentzat: kanpinan egon nahi dutenen aukera, kanpinzale izan gabe. Eztabaida horri iskin eginda, horixe izan da gure aurtengo aukera, bi haur txiki, haien loak, haien arropak, haien otorduak, haien jolasak, haien kremak, haien bainujantziak, haien kas-

ketak, haien kantinplorak, haien uretako betaurrekoak, haien toallak, haien pijamak eta gure oporrak lapiko berean kozinatzen saiatzeko.

Su baxuan aritu nahi genuen, baina, tarteka, txinpartadun sukaldea izan da gurea, eta bikotekidea eta biok izan gara sua itzaltzen eta amantalak zuri mantentzen saiatu den pare. Flanbeatua izan baita gure plateren ukitu berezia, eta intentsitatea, oporraldiaren zaporea.

Bat ez bada, bestea. Titia ez bada, pixa. Igerilekua ez bada, siesta. Fardela ez bada, dutxa. Probatu ez duenak ez daki zer den hau. Garai bateko abuztuetan txosna batean abestuko nuen leloa igerilekuko hamakan errepikatu dut orain neure baita-

rako. Idazten ari naizen hau ez baita inongo panazea: bizitzako fasearen eta norberaren egoera pertsonalaren arabera, oporrek tarteka uzten diote opor zaporea izateari, lan eskerak eta dedikazio mental eta fisikoak eraginda. Zalantza da ia gero errealtate hori garden-garden kontatzen ote diegun lagunei, uda amaierako oturuntzan; badakizue, batzuen sukaldeak udan ere Michelin izar...

Amaitu dut harrikoa, eta nire kexen iturria itxi. Aurtengo uda, intentsitateak intentsitate, irakaspen izugarria izan da, eta pribilegioa ere bai, elkarrekin hainbeste denbora pasatu ahal izateagatik. Bada nahikoa aitzakia haurrak lokartu eta bungalow atarian bi O,Orekin topa egiteko. •

Zorionak, Magale!

Miren AZKARATE
BADIOLA

Erditze momentua, dudarik ez dut, arrazoi batengatik edo besteagatik, mugarri bat da hori desiotik egitea hautatu duen edozeinentzat. Poza eta beldurra aldi berean, momentua bizitzeko nahia edo azkar pasatzekoa... Sentimendu eta emozio asko nahastuak, oso intentsoak denak, momentuak berak hala eskatzen duelako.

Gure amonen garaian etxean erditzen ziren halabeharrez, eta duela ez hainbeste urte, ospitaleetan erditzera pasatu ginen, beste aukera ia guztiz ezabatuz erabaki ahalmenetik.

Hala ere, duela 10 urte inguru, Klara eta Josune izeneko bi emaginek Magale sortu zuten, haien irakasle izandako beste

emagin batzuen lekukoa hartuta, etxean erditu nahi zutenei laguntzeko. Urteotan guztiotan, bi izatetik bost (Maria, Bakartxo eta Laura dira beste hiruen izenak) edo, batzuetan, sei emaginez osatutako ekipo bat izatera iritsi da. Urteotan, erditze gutxi artatzetik erditze ugari artatzera pasatu diren emakume esperientziadun ez osatutako taldea da. Etkez etxe, Euskal Herriko herri eta auzoetako etxetan ibilitzen dira, prozesu hori ahalik eta era duinenean akonpainatzen.

Gaiari buruz iritzi ezberdin asko dauka, epaiak eta ezjakintasun handia ere bai (nigandik hasita). Baina informazioa bilatuz gero, beraiek ezagutu ondoren eta beste herrialde batzuetako egoerak ezagutu ostean, argi dut aukera bat izan

beharko lukeela erdituko den pertsona ororentzat. Europako herrialde batzuetara begiratuz gero, osasun publikoan sartutako aukera da, eta hori da Magalek urte hauetan egin duen aldarrikapen nagusietako bat, gaur-gaurkoz, modu pribatuan –eta militantean, portzierto– funtzionatzen duen elkarrekin. Nahi duenak –ziurrago sentitzen delako, arriskuko erditzea delako edo dena delakoa– ospitalean erditzen jarraitu dezala, baina etxean erditu nahi duenak etxean erditu ahal izatea erabakitzeko eskubidea izan dezala.

Zorionak eta eskerrik asko Magale hamar urte hauengatik, egin duzun eta oztopoak oztopo egiten duzun lan guztiagatik! •